

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

VII. évfolyam, 1. szám, 2008. Húsvét

Csak egy út

*Lehet, hogy fáradt vagy, terhed is nehéz,
Hosszúnak látod most, míg oda nem érsz.*

*Nehogy meghátráljál itt a félúton,
Csak tartsál ki végig kedves barátom.
Öröm és boldogság lesz ennek a vége,
Csak ez az út megy fel a csillagos égbe.
Öröm lesz ott mindig, soha nem fáradunk,
Jézus Krisztus adja, Őrá számíthatunk.*

Csobotya József

Kedves Olvasó!

Elérkeztünk kereszténységünk legnagyobb ünnepéhez, a Húsvéhoz. Krisztus, az Ő feltámadásával egy egészen új értelmet adott életünknek: Van folytatás, van beteljesedés. Sok vigasztalan és megfásult ember van ebben a világban, akik nem is akarnak feltámadni.

Egy megdöbbentő esetről olvastam.

Molnár Ferenc: Útitárs a száműzetésben, című írásában: Egy szegény, szerencsétlen sorsú, élete vége felé már szellemi zavarokkal küzdő drámaíró megírja, hogy meghalt, akit szeretett, és aki őt is nagyon szeretete. De nem tudott nélküle élni, és tőle megválni.

Dupla falú koporsóba tette és mindenhová magával vitte. Mennyire szomorú annak az embernek sorsa, aki nem hisz. Nem remél egy másik életben, csak azt látja, hogy a halál mindennek véget vet. Jézus élete és kereszthalála azonban mégsem ezt sugallta. Ahogy Izajás próféta ír Róla: „Megvetett volt, az utolsó az emberek között, aki tudta, hogy mi a szenvedés.” Kereszthalálával ezt megízlelte. Tette azért, hogy átértesse az ember szenvedését, gyötrelmeit. Mintha a küzdő emberiséget akarta volna felvinni a keresztre, fel a magasba, hogy megszentelje, értelmet adjon a mi szenvedéseinknek is. Mire tanít minket a nagypénteki gyászos kereszt? Arra, hogy ez csak egy megálló a földi és az örök élet között. Mire bátorít minket a húsvéti üres sír? Hogy nincs vége! Az angyal hírül adta: „Ne féljete! Feltámadott!” Az asszonyok ezzel a lelkesedéssel vitték a hírt a tanítványoknak is. Nekünk is példát hagyva, hogy Húsvét üzenete a mi szívünkben is elevenen éljen, s tudjunk ebben hinni, akkor is, amikor életünk keresztjeit hordozzuk.

A feltámadásnak azonban egy másik üzenete is van. A mi feltámadásunkra is gondolnunk kell. Hányszor hallgatjuk templomainkban Jézus beszédeit, nézzük keresztre feszített képét, imádkozunk. Csak éppen bennünk nem támad fel. Ő bennünk is élni akar! Az asszonyok a sírhoz mentek és egy halottat kerestek. Nem volt ott, mert él, mert feltámadt. Újra és mindörökké velünk marad, azért hogy nekünk is életünk legyen. Húsvét szent ünnepén, egyházközségeim valamennyi hívőjének ezt a reménytelenségben is remélni tudó, minden keresztet elviselni és hordozni tudó hitet kívánom. A Feltámadt Krisztus öröme és szeretete ragyogja be mindannyiunk életét, hogy mindig tudjunk felfelé tekinteni, arra, aki a Feltámadásnak és az Életnek nevezte magát. Segítsen minket is megújulásra, feltámadásra, hogy megtaláljuk igazi életünket.

Áldott ünnepeket kívánva, szeretettel köszöntöm mindannyiukat.

Janes Zoltán plébános

Húsvét

Kissé ügyefogyott szó ez. Újra húst lehet magunkhoz venni. Egy vágy beteljesedéséről szól. De a vágyaink között sokkal nagyobb vágyak is vannak. Igaz, hogy a táplálkozás is fontos, de a testi táplálék mellett legalább ugyanannyira fontos a lelki táplálék. „Éhes lelkünk táplálója” Jézus. Ő az, aki húsvéti áldozatával számunkra lelki táplálékot adott. Az Oltáriszentség megalapítása a legfontosabb pontok egyike a hitünknek. Az élő Isten Fia van jelen az Oltáriszentségben. Jézus él, mert föltámadt, ezért lehet benne az Oltáriszentségben. Ezt a hitet Oroszországban még a kommunista rezsim sem volt képes eltörölni, pedig ott már 1919-től üldözték a hitet. Egy kis történet szerint egy kommunista agitátor kiment húsvéti időben vasárnap beszélni arról az embereknek, hogy nincs Isten. Miután ezt minden oldalról megközelítve órákon át ecsetelte, és mindenki szépen bólogatott megkérdezte, hogy van-e valakinek mondanivalója búcsúzóul. Egy öreg felállt és azt mondta, hogy el szeretne köszönni, és elköszönt. A köszöntés magyarul így szólt: „Krisztus feltámadt!” erre mindenki harsogva válaszolt: „Valóban feltámadt!” Az egyszerű orosz emberek lelkéből nem lehetett kitörölni a feltámadás hitét.

Az orosz nyelvben az a szó, amit a vasárnapra használnak, воскресенье, megegyezik a feltámadásra használttal воскресение, melyeket azonosan /voszkraszenyije/ ejtünk ki.

Ezzel szeretnék én is áldott húsvéti ünnepeket kívánni: Krisztus feltámadt!

Péntek Zsolt káplán

Elmélkedés Krisztus sebeiről

Uram, Jézus Krisztus,
alázattal kérlek,
hogy halálom előtt
méltóztass engem
két kegyben részesíteni:
Add meg, ha lehet,
hogy még életemben
- testben és lélekben -
átérezzem azt a fájdalmat,
amelyet keserves kínszenvedésed
órájában Te elviseltél.
És add meg, ha lehet,
azt a rendkívüli szeretetet,
amely annyira eltöltött Téged,
hogy bűneinkért ezt a gyötrelmet
önként magadra vállaltad.

Assisi Szent Ferenc

Kedves Testvérek!

Az elmúlt időszakban, utolsó lapszámunk óta sok-sok eseménnyel gazdagodott egyházközségünk hívő közössége. Az újesztendő a számadáson kívül új tervek megfogalmazására is készítet minket. Ezek mindenkor megvalósulását a hívek segítőkészségének és nagylelkiségének köszönhetjük. Ezért szeretnék elsősorban köszönetet mondani azoknak, akik bármilyen módon segítik templomunkat. A hitoktatók, templomi segítők, egyházközségi képviselőtestület, az egyházi adó begyűjtőinek áldozatos munkáját. Ebben az esztendőben első alkalommal próbáltuk meg csekken begyűjteni az egyházi hozzájárulást azoktól, akik nincsenek kapcsolatban egyházközségünkkel. Köszönjük, hogy már eddig is nagyon sokan befizették egyházi adójukat. Ezekből a bevételekből származik az a tőke, mellyel az idei év terveit finanszírozzuk, mint a templom harangjainak teljes felújítása, valamint kongató szerkezettel és új programórával való bővítése. Így a harangok szép kongása mellett az egész - és negyed órák jelzését is hallhatjuk.

Késő tavasszal szeretnénk a tornyot is újrafesteni, hogy az idő vasfogától megkíméljük.

Az orgona teljes felújítása is kb. 1,5 millió forintos beruházást jelent a plébánia számára.

Ezen kívül a templombúcsúk és hittanos rendezvények szervezése is szép feladat. Tavasszal és ősszel szeretnék zárandokutat szervezni, amelyről időben tájékoztatást adok. A hittanosoknak és cserkészeknek a nyári szünetben lesz lehetőségük a kapcsolódásra és táborozásra. Imádságukat és segítségüket kérem, hogy rendezvényeink mindenki számára szép és felejthetetlen legyen, a különféle felújítások pedig az egyházközség épített értékeinek megőrzését és gyarapítását szolgálja.

Janes Zoltán plébános

Március 19. - Szent József ünnepe

*Isten kedves szentje, Boldogságos Szent József!
Te a Gondviseléstől kijelölt minden helyzetben példát adtál arra, hogy élethivatásunkat Istennek tetsző módon töltsük be. Mint ifjú az önfegyelmezésre, mint hitves az önfeláldozásra, mint kenyérkereső a munkás életre, mint családfő a magáról megfeledekező gondoskodásra tanítottál.*

Templomunk védőszentjének tiszteletére a búcsúi szentmise március 30-án 09.00 órakor kezdődik.

Búcsú Soós Dénes atyától

Egy ember, aki tette, még tehetne volna a dolgát. Soós Dénes pápai prelátus, Mindszenti plébános, ezüstmisés áldozópap, életének 71., papságának 47. évében, 2008. január 19-én súlyos betegségben, szentségekkel megerősítve visszaadta lelkét teremtőjének.

1937. július 5-én született Kiskunhalason. Teológiai tanulmányait Szegeden és Egerben végezte. Pappá szentelésére 1961. szeptember 10-én került sor Vácott.

Sövényháza, Tápiógyörgye, Kálló, Verőce, Szentes állomáshelyein segédlelkészként; plébánosként, Tápiószőlős, Tass-Szalkszentmárton, Izsák, Kunszentmiklós, Csongrád-Piroskaváros, Hódmezővásárhely-Belváros, Mórahalom, Mindszent plébániáin szolgált.

1999-2002-ig a szentesi kerület esperese volt, papi szolgálatáért 2000-ben pápai prelátusi címet kapott.

Dénes atyáért az engesztelő szentmise a Mindszenti templomban január 25-én 11-órakor volt, ahol a csongrádi plébániákról Péntek Zsolt atya vezetésével, mintegy hetvenen vettünk részt. Plébániánkon ő vezette be a keresztelés szentségének kiszolgáltatását a szentmise keretében, bérnálási előkészületek alkalmával lelkigyakorlatra vitte el fiataljainkat Domaszék-Zöldfásra. A hívei lelki gondozása mellett számtalan közösségi rendezvénynek volt kezdeményezője, így az egyháztanács és az énekkarosok névnapjának közös megünneplése,

1998-ban Pünkösöd hétfőjén egy közös ebéd rendezése, a Piroskavárosi iskola parkjában egy örökzöld tuja ültetése, annak reményében, ahogy az terebélyesedik, úgy növekszik majd a hívők száma is. 2000-ben a plébánia közösségi termében a nagycsaládosok számára rendezett óév búcsúztatót, aminek része volt a templomban éjfélkor elénekelt Himnusz is, miközben szóltak a harangok.

Felföldi Miklós

Egy életútból kilenc év

Engedjék meg, hogy a csongrádi Szent József plébánia egyháztanács tagjaként, az egykori csongrádi és bokrosi hívek nevében búcsúzzam Soós Dénes atyától, tőle, aki ott szolgált igen kemény kilenc évet. Csongrádra érkezvén 1992-ben, az első miséjén mindenkit megragadott határozott fellépése, erős hanghordozása. Idővel a híveket rá tudta venni, ha a misén ott vannak, énekeljenek is, ami azóta is fennmaradt. Plébániánkon igen sok munka várta, hiszen akkor került a Kolostor épülete részben vissza az egyház kezelésébe, de hozzá tartozott a bokrosi városrész is, ahol templomépítés kezdetei voltak kilátásban. A napi munkák nagyon igénybe vették egészségét, pedig a múltból a végtelenig nagyon sok a lépcsőfok, amit tudott az atya is. Egyházi szolgálatában magasra emelkedett, prelátusi címig jutott, a piroskavárosiak büszkesége lett 2000. december 24-én.

2001-ben Szent László napján a bokrosi templom felszentelése után, pappá szentelésének 40. évfordulójának előestéjén került sor az elhelyezésére. Akkor és most is örülünk, hogy az addigi negyven év szolgálatából nekünk szentelt kilenc évet.

A gyilkos kór elragadta őt, most elérkezett a fájdalmas elválás. Az élet tengerén bölcső csónakon érkezünk, és koporsó csónak vár ránk. Dénes Atya! Isten veled, nyugodjál békében.

Felföldi Miklós Mindszenten elhangzott búcsúztatója

„A Jóistent hittem, az irányította az életemet”

A Harang-Szó című kiadványunkban az utóbbi időben több megemlékezés is megjelent. Írtunk azokról a személyekről, akik a plébánián belül dolgoznak, vagy dolgoztak, külsős munkatársként tettek, tesznek az egyházért. Bemutattunk olyan személyt is, aki a zárdaiskola indulásakor az első tanulói között volt az iskolának. Most pedig egy nagyon idős, 63 éve özvegy néni Polyák Péterné, született Gyovai Mária életútjába tekinthetünk be, akit gyerekkorom óta ismerek, és mindig feketében láttam. Akkor még nem tudtam, hogy gyászol.

Mariska néni egy pár szóval mutassa be a szüleit.

Édesapám kubikus, édesanyám mosónő volt. Nagyon, de nagyon szerényen és józan életet éltek. Öten voltunk testvérek. A kubimunka és a mosás nem nagy jövedelmet biztosított.

1915-ben a belvárosban születtem. Édesapám az I. világháborúban Erdélyben volt katona. Anyukám olyan asszonyokkal, akiknek férje Erdélyben volt, összefogtak és meglátogatták férjeiket. Én akkor fél éves voltam, Édesapám akkor látott először. Apuka később kikerült a frontra és három és fél év múlva jött haza. Apai nagymamám még élt, amikor apuka hazakerült. Édesanyám gondozta, mivel együtt is laktak. Édesapám hazajövele után beállt ő is a kubisok közé. Amikor elmentek munkára, a talicskára pakoltak mindent, ami kellett nekik két-három hónapra. Elindultak Dunántúlra gyalog, mivel akkor még csak a fővonalakon volt vasút. Mikor megérkeztek a munkahelyre, ástak maguknak olyan helyet, ahol el lehetett lakni éjszaka. Ha hosszabb kubismunka volt, akkor három havonta, ha rövidebb, akkor a munka végeztével jöttek haza. Az összegyűjtött kis pénzből vettek földet, ami már nekik termett. A nagyszülei az Atila utcában laktak. Ha meglátogattak bennünket, a gyerekeknek csicsókát hoztak ajándékba.

Mariska néni, kérem beszéljen az iskolai tanulmányairól.

Én hat elemi végeztem, majd beíratlak a téli gazdasági iskolába. Akkor a mai Kis-Tisza utcában volt az a ház, ahova jártunk. Ott megtanítottak bennünket kertészkedni, kapálni, növényt termesztetni. Sok olyan hasznos dologra kiképeztek, ami a későbbiek folyamán hasznunkra vált. Akkor még a szakirodalmi könyvek nagyon drágák voltak. Tanítónőnk volt többek között dr. Faragó Béláné anyósa Cseresnyés Ilona is.

Fiatal koromba sajnos nagyon beteges voltam. Így volt olyan év, hogy egy évfolyamot újra kellett járnom, mert annyit hiányoztam. Abban az időben a fertőző betegség volt a legnagyobb úr. A fertőző betegek számára a mai beteg otthon – a Vasút utcában a volt szülőotthon – szolgált. Akkor egy Miskolci nevezetű orvos gyógyított ott.

Ahogy növekedtem szüleim földet béreltek a mi kis földünk mellé, és ott gazdálkodtunk, de még napszámra is el kellett járni a jobb megélhetőség érdekében. Mint már említettem, a szüleim nagyon szerényen éltek és minket is ugyan úgy neveltek, én sem szerettem a nagy külsőségeket.

Felnőve a téli hónapban beíratlak tánciskolába. Ott a tánc alaplépésein túl illemtant is tanultunk. Ahogy a TV-ben elnézem, hogy a mai fiatalok hogyan is táncolnak. Az szerintem ugrálás egymás körül, az nem tánc. Minket megtanítottak az alapvető illemtant, hogyan kérjen fel egy fiú egy lányt, és hogyan kíséri vissza az édesanyjához és köszöni meg a táncot. Tánctanárunk Papcsik Laci bácsi egy idősödő úr és Hubert nevű tánctanár volt. Mivel nagyon jól tudtam táncolni, a tanár sokszor velem mutatta be a magyar kettést. – *még most is ütemre mozdult a lába, pedig alig tud menni, inkább topog.* – Itt ismerkedtem meg egy táncos férfival, Polyák Péterrel.

Ez az ismeretség később házassággal végződött?

Igen. 1936-ban házasodtunk össze. A férjemék a Sugár utcában laktak. Így mi is odamentünk lakni. Majd elköltöztünk az Ady Endre utcába a férjem nagymamájához. Az a ház maradt azután a mi házunk is. Ott éltünk, illetve éltem le az életem.

A II. világháború kezdetén volt az a zavaros idő, amikor hol elvettek, hol hozzácsatoltak Magyarországhoz egy-egy darabot. Így a férjemet behívták un. rendfenntartó katonának. Ez a rendfenntartás csak két-három hónapig tartott. Hol Erdélybe, hol a Délvidékre vitték. Ők egyébként nem háborúskodtak. Négy-ötyszer bevitték hosszabb-rövidebb időre, majd egyszer a behívás után a frontra kellett mennie, ahonnan 1944-ben nagy betegen került haza. 1945 októberében halt meg. A nagyobbik lányom akkor nyolc éves volt, a kisebbik pedig a temetés után két hétre született. Ott maradtam özvegyen két gyerekkel. Rengeteget imádkoztam. Édesanyám kijött hozzánk lakni az Ady Endre utcába, és ő segített a gyerekek nevelésében, hiszen nem volt szinte semmink, semmi állandó jövedelmünk. Kilencévi házasság után maradtunk árván. Ennek ellenére mindent megtettem, hogy a gyerekek ne jussanak a mi sorsunkra. A zárda iskolából az apácák segítettek.

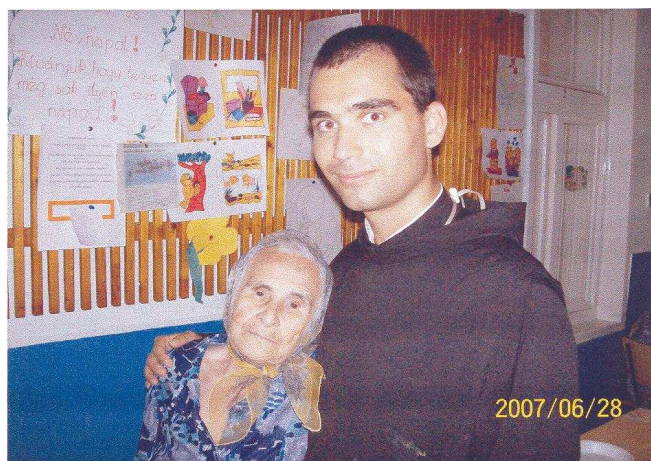
Mariska néni leányainál nem volt kérdés úgy hiszem a vallásos nevelés, hiszen az elbeszélgetésből az érződött ki, hogy nagyon hitt és még most is hisz az isteni segítségben.

Ez így is van. Lányaim mindvégig az általános iskolában hittanosok voltak, sőt a kisebbik még a gimnázium 4. osztályáig járt hittanra. Érettségi előtt lett kivéve, mivel akkor már csak ő egyedül járt. Többször hívtak az iskolába, hogy írassam ki a hittanról. A nagyobbik lányom gyors- és gépíró lett. A kisebbiknek gimnáziumi érettségije lett, majd gyors- és gépírást végzett, de állást sehol sem kapott. Majd elvégezte az ápolóképzőt. Sajnos így sem tudott elhelyezkedni. Az idősebb lányom 1957-ben ment férjhez egy katonatiszthez, majd a fiatalabb is férjhez ment.

A legnagyobb megpróbáltatás számomra, hogy mindketten elköltöztek Kecskemétre. Ott azonnal el tudtak helyezkedni. Sajnos a megélhetésért tették ezt a lépést.

Az idősebb lányomnak két, a fiatalabbnak három fia született. Az öt unoka után kilenc dédunoka van. Az életem legnagyobb öröme, hogy a legfiatalabb unokám szerzetbe lépett, az Irgalmas rendbe, melynek Ausztriában, Grácban van a székhelye. Ez egy betegápoló rend.

Mariska néni ez élteti a legjobban. Minden éjjel azért imádkozik a Szűz Anyához, hogy ne hagyja el őt. A sok megpróbáltatás, a hosszú özvegyi sors egy fénysugárral ajándékozta, meg amikor egy családtagja szerzetes lett.

Mariska néni mikor került be az otthonba?

A gyerekek már régebben el akartak vinni magukhoz, de én mondtam, „öreg fát nem lehet átültetni”. Én itt ismerek mindenkit, az a hely nekem már idegen lett volna akkor is, ha a család körében vagyok. A nagyobbik lányom csonttritkulásban szenved, és sajnos le van nyomorodva. A kisebbik a gerincével van

leszázalékolva. Az unokák sűrűn látogattak, ez nagyon jó volt így nekem. Sajnos az idő előre-haladtával rajtam is erőt vett a betegség. Mindkét szememet megműtötték. Így házi gondozásra szorultam. A betegségem mindinkább arra kényszerített, hogy az otthon - *Piroskavárosi Idősek Otthona* - lakója legyek. Sajnálatomra a környezetet nem tudtam megszokni, így hazaköltöztem, két év után újra megpróbálkoztam, és most újra itt vagyok 2004 februárja óta.

Tudja Miklós – *mondja Mariska néni* – szép a hosszú élet, de már fáraszt a sok beszéd. Többször is meg-megálltunk a beszélgetés közben pihenni, és többször fel is állt, mert a sok ülést sem bírja.

Behúzódom a szobába és imádkozom, sajnos már örök fáradtságot érzek. Nagyon jó helyem van, csak a család hiányzik. Amíg bírtam a templomba eljártam, de a család az hiányzik. Arra kértem a Szűzanyát, hogy mindent el tudjak mondani ép elmével.

Még egy kérdést tennék fel Mariska néninek, mesélje már el mi is történt 2007 karácsonya előtt.

Elmentem bevásárolni és mikor mentem vissza, a szatyromat el akarta venni tőlem egy fiatal. Én nem engedtem és fellökött. A szatyorral együtt elmenekült. Én ott feküdtem a földön és a nagy fájdalomban már akkor ott elkezdtem imádkozni, hogy jobb belátásra térjen az elkövető. Kértem az Istent, hogy legalább a pénztárcám kerüljön vissza, mivel benne volt Szent Antal picit szobra. Később a pénz – 400 Ft – az visszakerült, de a lányomtól kapott emlék, a szobor az nem. Sajnos, medence csonttörésem van. Ezért nem bírok sokat ülni, ez már nem gyógyul meg soha. Az eset óta sajnos vele is egy fővel kevesebben járnak a templomba. Nagy fájdalom, hogy alig van fiatal a templomban, akik az Isten szeretetét megélnék.

63 éve vagyok özvegy. Adott az Isten keresztet és hosszú életet, mindig megsegített. Összetett kézzel kérem az Istent, hogyha már ilyen hosszú sorsot szánt nekem, a szép halál kegyelme legyen velem.

Mariska néni! Nagyon szépen köszönöm a közreműködését, jó egészséget, és áldott húsvéti ünnepeket kívánok.

Felföldi Miklós

Könyörgés

Legyen szívükben irgalom,

Öreget óvó oltalom.

Örizd meg őket Istenem,
Életük boldog szép legyen.

Vezess, erősíts, oltalmaz,
Végő órámban írgalmaz!

Két ferences

Egyszer – mikor még személyesen nem láttam, és könyvét sem olvastam Bőjte Csaba atyának - egy (keresztény!) ismerősöm azt mondta, hogy könnyű neki Erdély nincstelenjei között eredményes, karitatív munkát végezni, bezzeg, ha a Rózsadombon kellene híveket szerezni, már sokkal nehezebb dolga lenne. Először azt hittem viccel, de megdöbbenve láttam, hogy teljes meggyőződésből állítja, amit mond. És most, miután találkoztam vele, és olvastam egy könyvét, még inkább furcsállom, hogyan lehet így elbagatelizálni az ő munkáját. Sehogy sem tudom elképzelni, hogy bárki számára olyan egyszerű lenne egyáltalán megszólítani is ezeket az emberi méltóságukat vesztett, sokszor állati sorban élő embereket, akik iskolázatlanul, otthon és munkahely nélkül tengetik életüket.

Ő nem csak megszólította és lehetőségeihez képest segítette őket, hanem gyerekeiket ezekről a hihetetlen helyekről és helyzetekből menti ki. Otthont, ételt, ruhát biztosít számukra, Tanítatja és az isteni Gondviselésbe vetett hitre neveli őket. Munkája kezdetén az volt az álma, hogy visszaszerezzen egy kis ferences templomot és ott tudjon segíteni egy-két gyereknek. Mára már a több épületből és a számos munkatársból álló alapítványban több mint 1500 gyerekről gondoskodnak, akik közül többen egyetemeken vagy főiskolákon tanulnak. S miközben ízesen és humorral ecseteli mindennapjaikat és szívszaggató történeteiket, sokszor elcsuklik a hangja. A hallgatóság pedig ráeszmél, hogy itt, az átlagnál sokkal nagyobb, nem mindennapi szeretettel találkozott. Azóta sokszor elgondolkoztam, mi lehet Bőjte Csaba titka? Honnan ez a nagy szeretet, és mi élteti ezt a tüzet? Miért van az, hogy a hitetlenek nemet mondanak az egyházra, rálegyintenek a keresztények hívó szavára, de Bőjte Csabát hallva felmelegszik a szívük, és azt mondják: „igen, ez egy hiteles ember!” Tulajdonképpen a válasz nagyon egyszerű, mint ahogyan Isten titokzatossága és hatalmassága is paradox módon a nagyon egyszerű dolgokban van elrejtve. Nézzük meg, hogyan jött közénk az Isten? Szegényen, szerényen, szolgai alakot öltve és önmagát kiüresítve. Nem voltak magasra törő ambíciói, nagy vágyai. Csak szeretni akart és szolgálni. És ráadásul azt mondja nekünk: „Kövess engem!” Ez – ismerve emberi gyengeségeinket – lehetetlen. Emberi erőből valóban az is. A leghíresebb szentjeink sorában

Szent Ferenc volt, aki mégis olthatatlan vágyat érzett szívében e krisztusi eszmény megvalósítására. Kívánta a szegénységben követni Mesterét, közelebb kerülve így Teremtőjéhez.

A szegedi rendházból templomunkba látogató Julián atya márciusi előadásában erről a ferences eszményről beszélt. A rend elnevezése is utal az alapító szándékára. Hivatalos nevük ugyanis Kisebb Testvérek Rendje. A ferences megszólítást a nép találta ki. Julián atya bevallotta, hogy nehéz szegénységben és alázatosságban megmaradni a mai barátoknak. Először furcsa volt hallani arról, hogy ő visszahozná a régi ferences hagyományt, a koldulást. De amikor elmondta, mi is ennek az értelme, azt hiszem a többség egyetértett vele. A koldulásra nem azért volt szükség, merthogy a szerzetesek egész nap csak imádkoztak és el akarták volna tartatni magukat. Azáltal, hogy kijártak a világba kéregetni valóban „kicsiknek” és „utolsónak” érezhették magukat, ami igazán megtarthatta őket alázatosságban. Ugyanakkor feléleszthették az emberekben az irgalmasságot és a felebaráti szeretetet, és mindeközben a szerzetesek beszélhettek is nekik az Isten Országáról. Tulajdonképpen ezt éli Csaba testvér is, amikor járva-elve a nagy világban teljes alázatosságban, Isten irgalmát hirdelve „koldul” az övéinek, felindítva bennünk a szolidaritás érzését. Hogy mi a titka Bőjte Csaba atyának? Elsősorban az, hogy meri szeretni égő, gyermeki, naiv szeretettel Istenét. A többi már jön „magától”. Isten szeretetével eltelve van bátorsága elvegyülni a legszegényebbek és a legnyomorultabbak között, sőt szeretni és magához venni őket. Meri követni a krisztusi példát. Jutalma a sok csoda, ami munkáját kíséri. Az egyházközségek és benne a hívők is annyiban lesznek virágzó, és az élő Krisztust

sugárzó hiteles tanúkká, amennyiben merik felvállalni a szegénységet, szerénységet és önmaguk háttérbe szorítását. Ahogy Csaba testvér javasolja: Kevesebb pátoszt és több áldozatot! Mindannyian látjuk, milyen nagy a nyomor a mi hazánkban is. Nem olyan, mint Erdély egyes részein. Itt a lelki nyomor és a szeretetéttség ölt félelmetes méreteket.

Elodázhatatlanul fontos, hogy ne csukjuk be magunkra a templom ajtót, hanem meglátogassuk, meghívjuk, elfogadjuk és befogadjuk az egyházon kívüli „szegényeket”. Ez egy lehetetlenül nagy vállalkozás, vagy inkább egy irreális ábránd. De Krisztus a lehetetlenség Ura feltámadt és él! Készen áll arra, hogy teljes isteni szeretetével támogassa a mi naiv, megvalósíthatatlannak tűnő szeretetálmainkat. És mi? Mi készen állunk?

Bodorné Ternai Sára

Szent Ferenc 1228-ban kanonizáltatott IX. Gergely pápa által, ki személyesen ment Assisibe, hogy szentté avassa.

Egy karmelita gondolatai

Az alábbiak közléséhez Janes Zoltán plébános személyes érintettsége miatt, csak a szerkesztők külön kérésére járult hozzá.

Háromszor tettem ígéretet, a Kármelhegyi Szűzanyának az utolsó ígéretem az elmúlt évben, július 17-én volt a csongrádi Nagyboldogasszony templomban. Ez még csak egy próbatétel volt, úgy gondolom, kiálltam a próbát.

Kunszentmártonban kezdődött-e csodálatos élet, ott ismertem meg első misésként plébánosunkat, Janes Zoltánt. A kunszentmártoni plébánián szorgoskodtunk, mikor megláttam egy mosolygó fiatalembert, a boldogságtól ragyogott az arca, kérdeztem ki ő, akkor mondták, újmisésként kispap. Az első miséjét a kunszentmártoni kármel kápolnában tartotta meg. Én is ott voltam, a meghatottságtól, ahogyan az égi anyánkról a boldogságos Szűz Máriáról, melegszívvel, szeretettel mondta a szentbeszédet. Mindenkinél hullattak a könnyei. A kunszentmártoni kápolnából indult el a papi hivatás felé. Kis ministráns korában kirándulni volt Csongrádon, csodálatos templomunk van, amit-ő is megcsodált. Felnézett a torony tetején álló keresztre, és sóhaj szállt felé a gyermek lelkéből. Istenem, ha én

egyszer misét mondhatnék ebben a templomban. Mert ő már gyermek korában elhatározta, hogy pap lesz. A Kármelhegyi Szűz anyja meghallgatta a gyermek sóhaját, a szíve mélyén elültetett egy magot, amelyet Juvenál atya segített neki ápolni, és a kármel testvérek. Akaraton nem múlt, mert ő hallgatott Isten hívó szavára, pap lett belőle, aki 2007. augusztus elsejétől Csongrádon plébános. Az égi édesanyánk meghallgatta kérését. Nagyon boldogok voltunk és vagyunk, azért is, mert segít a Kármel közösségnek. Mosoly ül az arcokon, amikor a templomban megjelenik, mert mosollyal, és szeretettel üdvözl mindenkit. Egy mosoly nem kerül semmibe, és nagyot visz véghez. Gazdaggá teszi azt, aki kapja; és aki adja, nem lesz szegényebb. Csak egy pillanatig tart, de az emléke olykor örökké él.

Máriáról elnevezett Magdolna nővér

Egyházi hozzájárulás

Csongrádon a Római Katolikus Egyháznak két plébániája van, a Nagyboldogasszony és a Szent József plébánia.

A két plébánia önálló és egymástól különálló intézmény, - vezetésüket személyesen látom el - melyeket egymástól elválasztó határvonal a következő: A Tisza folyó a Pontonhídig, továbbá a Gözhajó és a Zsinór utca vonala oly módon, hogy ezen utcák páros oldala és ettől nyugatra eső városrész a Szent József plébánia területét képezi. A Fő utca a 28. páros és 41. páratlan házszámoktól kezdődően tartozik a Szent József plébániához.

Az elválasztó határvonal további része: Vasút utca vonala oly módon, hogy annak páros oldala és az Erzsébet utcának a 38-52. páros házszámokkal jelölt oldalszakasza, továbbá a Temető széle és a város belterületének széle a 451. számú főútvonalig. A két plébániát elválasztó határvonal a város külterületén a 451. számú (Kiskunfélegyháza – Szentés) út vonala.

A fenti területen élő lakosokhoz, hívekhez napjainkig közel 2.500 darab, a plébánia anyagi támogatását kérő levelet juttattunk el egy postai befizetési csekkel együtt, mely kérésünknek többen eleget téve fizettek az egyházközség támogatására. Megköszönöm jóindulatukat és további segítségükben bízva, kérem, hogy anyagi lehetőségeikhez mérten továbbra is járuljanak hozzá az egyházközség zavartalan működéséhez.

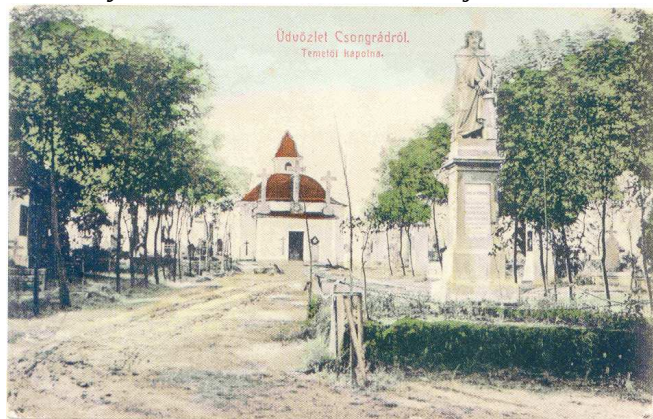
Janes Zoltán plébános

Szentek szobrai és keresztek

Az előző lapszámunkban a temetői keresztekről olvashattak, most pedig annak építményei bemutatásával folytatjuk sorozatunkat. Az összeállítás anyagához felhasználtuk a csongrádi Levéltár, a Polgármesteri Hivatal mérnöki irodája, a Nagyboldogasszony Plébánia irattára, valamint a „Csongrád képeslapokon” című kiadványban található dokumentumokat, fényképfelvételeket, melyet ezúton köszönünk meg. Az összeállítást Felföldi Miklós, a felvételt Révész József készítette.

A temető főbejáratával szemben található a Krisztus szobor. A szobor a kriptá és a ravatalozó hosszanti tengelyvonalaiban van kb. 15 méterre.

A tervező által készített rajzon a következő szöveg található: *Nagyságos Tekulics Sándorné sz. Faragó Mária családi sírboltjának és az általa adományozott ravatalozó háznak rajza.*

A sírboltról és ravatalozóról - a továbbiakban ravatalozó - az alaprajzot 1938. július 14-én Pozsár Lajos építő vállalkozó készítette. Rajta márványtáblán felirat a Vég utca felől nézve.

FARAGÓ ISTVÁN ÉS KEDVES CSALÁDJA
CSALÁDI SÍRBOLTJA
NYUGALMAS LEGYEN PIHENÉSTEK,
KÖNNYŰ AZ ÉBREDÉSTEK,
ÉS BOLDOG TOVÁBBI UTATOK!

Az alaprajzot nézve, találjuk a kupolás részt, amely a sírbolt főbejárata kis előtérrel, innen lehet lejutni a kriptába lépcsőn a sírhelyekhez. Most az előtérben van elhelyezve a hűtőkamra. Tovább haladva találjuk a ravatalozót, majd előtér, és kialakított papi öltöző, majd ki és bejárat.

A tervezéskor a teljes hossz: 13,90 m.

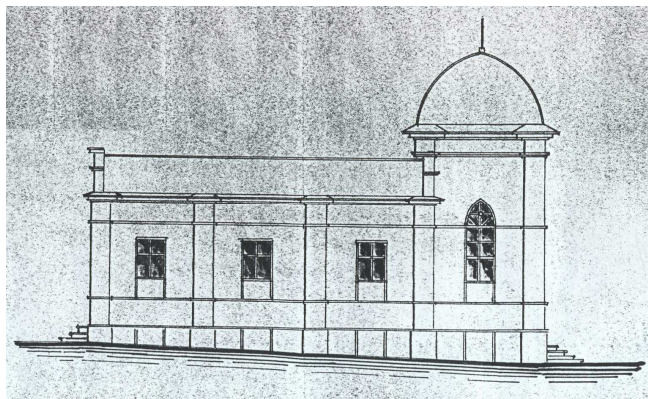
Szélessége: 6,96 m

Magassága /kupolával/: 11,70 m

A kriptá magassága: 2,50 m

Az előtérrel 1938. augusztus 2-án a helyettes polgármester egészítette ki.

A ravatalozó további leírása a Nagyboldogasszony plébánia irattárából való:

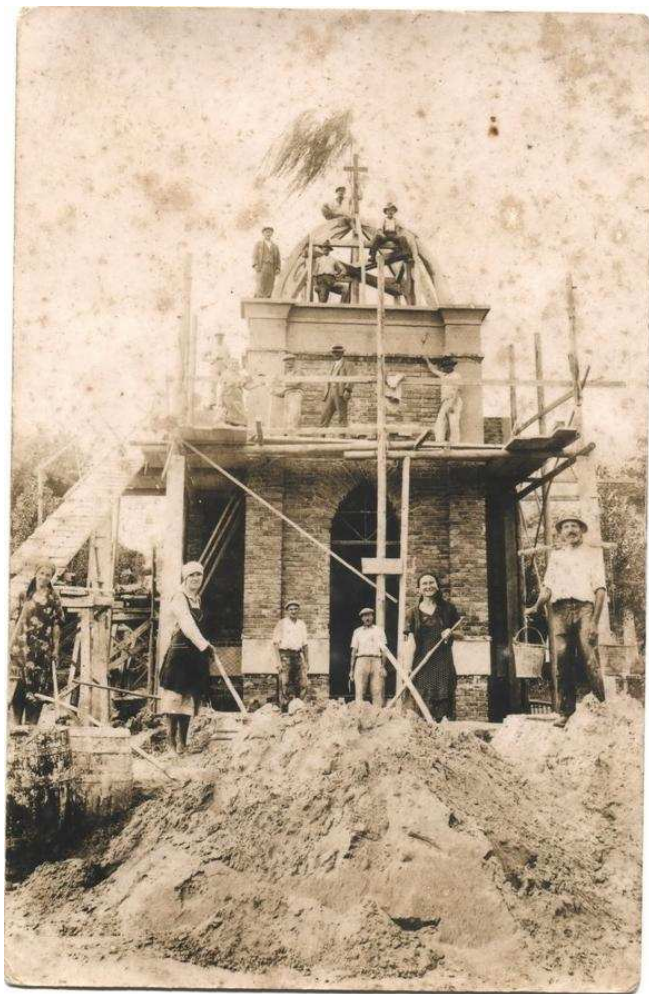
„Ebben az esztendőben -1938 - történt a temetői ravatalozó megépítése. A volt kisteleki főjegyző, Istenben boldogult Tekulics Sándor özvegye, Faragó Mária úrnő a plébánossal történt megegyezése után meghalt családtagjai számára egy kriptát épített, melynek meghosszabbított részét egy nagy ravatalozó termet az egyháznak engedte át azzal a célzattal, hogy legyen egy alkalmas helyiség, ahol a tanyán meghalt és a városból kiszállított halottakat is díszes módon fel lehet ravatalozni. A ravatalozónak díszes előcsarnoka is van, ahol kellemetlen idő esetén a pap nincs kitéve az esőnek és szélnek. Az egyház hálásan fogadta ezt a szép ajándékot és ünnepélyes felszentelés után használatba is vette. Nem kell tehát ezután a tanyai elhunytak hulláit becsempészni a városba, hanem a temetői ravatalozó helyiségében lehet felravatalozni, ahonnan a temetés is történik. Nemcsak a tanyaiak, hanem a városban lakók is szeretnék használni a ravatalozót. Azelőtt az elhunyt otthonában volt felravatalozva és elbúcsúztatva. Hogy minél többen igénybe vegyék az egyháztanács minimumban állapította meg a ravatalozás díját. Csecsemő karinges halott felravatalozásáért nem kell fizetni. A felnőtt és haragos halott ravatalozásáért 2 pengőt, palástos temetésnél 3 pengőt, és három papos temetésnél 10 pengőt kell a ravatalozásért fizetni. Isten áldja meg a jótékony adakozót, öz. Tekulics Sándorné sz. Faragó Mária úrnőt!”

A temető felől nézve a felirat a ravatalozón:

RAVATALOZÓ HÁZ
EMELTETTE 1938 ÉVBEN
ÖZV. TEKULICS SÁNDORNÉ SZÜL.
FARAGÓ MÁRIA A FŐJEGYZŐ ÖZVEGYE
FÉRJÉNEK VALAMINT SZÜLEI ÉS
TESTVÉREI EMLÉKÉNEK
MEGŐRÖKITÉSÉRE

A ravatalozóból kijövet, felül egy felirat:

NYUGODJANAK BÉKESSÉGBEN
DRÁGA JÉZUS SZENT NEVÉVEL
AMMEN

A ravatalozó is, mint minden építmény a használat és az idő előrehaladtával felújításra szorul, illetve, hogy a kor követelményeinek is megfeleljen, változtatásokat kellett rajta végrehajtani, mivel az 1990-es évek elejére igen leromlott az épület.

A mérnöki hivatal „Előzmények és építészeti leírás” tárgyú ügydarabjában az alábbiak találhatók:

A beépítés alaprajzi kiosztása a jelenleg térburkolattal ellátott terület alaprajzi elrendezéstől nem tér el. Homlokzati értelemben maximálisan illeszkedik a jelenlegi épület tagozataihoz, így annak hosszanti és függőleges vonalvezetésű oszlopait, falsávjait, párkányait továbbvittük s ily módon egy oszlopokra helyezett monolit beton és vakolt felületű keretet kaptunk. Ez illeszkedik a ravatalozóhoz és védi annak kijáratát, illetve az előtte elhelyezkedő burkolt felületet. A jelenlegi ravatalozó épület magas tetős, illetve lapos tetős épületrészek kombinációja. Folytatásában készül a lefedés is, ami ezt az eredeti állapotot viszi tovább, ugyanis a monolit beton kereten belül egy ácsolt szerkezetű lefedés készül, mely részben magas, részben lapos tetős megoldások ötvözetét képezi. Az alulról tisztán ácsolt szerkezetű felületek illeszkednek a

rendeltetés hangulati követelményeihez, valamint egy barátságos természet közeli atmoszférát teremtenek a szertartás terében. A mindezt körülvevő vakolt felületű oszlopok illetve párkányok, gerendák azontúl, hogy továbbviszik a meglévő épület tagozatait a masszivitás és stabilitás benyomását keltik.

Az új építés vakolatszíneiben teljesen megegyező a jelenlegi állapottal. Az ácsolt és alulról látszó tetőszerkezet lenolajkencés beeresztés után natúr színben marad, míg a térburkolat szürke és antracit színek kombinációja visszafogott és a hely hangulatához illeszkedő. A szürke térburkolatba beültetett antracit színű kereszt a szertartásvezető helyét jelöli ki, az e körüli szürke mező pedig a gyülekezeti tér.

Mint a mérnöki hivatal leírásából is olvasható, hogy egy visszafogott és a hely hangulatához illeszkedő résszel sikerült egy komplex egységet kialakítani szereteteink elbúcsúztatásához.

Miért?

Ismerősöm temetésén voltam. Számolgattam a sok koszorút, végighallgattam az elhunytat dicsérő szép szavakat, néztem a hulló könnyeket, a tiszteletet adó barátokat, majd elgondolkodtam.

Miért nem kísérté annyi megértő barát az élete útján is? Miért nem adjuk meg élőknek is azt a szeretetet, megértést és megbocsátást, amit halála után kegyeletből a halottnak megadunk? Az elhunytakat siratjuk, az élők életét megkeserítjük, virágra, vagy koszorúra adunk pénzt, de kenyérre már nem. A halottról jót, vagy semmit, de az élő bántan megszóljuk. Miért is vagyunk legtöbbször ilyenek? Igazi erényünk az lenne, ha nem csak a halottak iránt lennénk elnézőek, hanem a mindennapi életünkben társainkkal is. *Fekete Imre*

Feltámadás...

Mónika negyvenöt éves, három gyermek édesanyja. Egy alföldi városban él a központtól húsz percre a kertvárosban. Nagyon fontosnak tartotta munkahelyét, igyekezett mindenben megfelelni az elvárásoknak. Ha kellett túlórázott, ha kellett hétvégére hazavitte a munkát, a feladatokat határidőre mindig teljesítette.

Az irodavezető nyugdíjba vonulása után őt nevezték ki vezetőnek, még több feladata lett, most már mások munkájáért is neki kellett vállalnia a felelőséget. A kisebb hibákért nem igen szólt, inkább szó nélkül kijavította azokat. Vezetői néha – néha megdicsérték, jutalmat is kapott, de senki sem vette tudomásul, hogy ez neki mekkora erőfeszítésbe került. Egyszer a főnöke azzal ált elő, hogy a vezetői munkakör betöltéséhez jó lenne ha felsőfokú végzettsége lenne, ezért beiratkozott felsőfokú képzésre. Szabadidejében állandóan tanulnia kellett. A házimunkát hajnalban, meg vasárnap végezte. A család elvárta, hogy minden meg legyen ami csak kell. Férje és gyerekei büszkéek voltak rá, hogy milyen szépen halad előre, de elvárták, hogy a korábbi kényelmük is meg legyen. Szeretett volna jó feleség és jó családanya lenni. A napi gondoktól sokszor fáradtan ért haza. Sokszor türelmetlen volt. A gyerekek is hamar kihozták a sodrából, kamaszodtak, mindent kritikusan fogadtak, és nem mindig válogattak a szavakban. Egy idő után, azt vette észre, hogy bezárkóznak, nem igen számolnak be a dolgaikról, élük a maguk életét.

A férje Attila a vezetői munkakör elvállalásakor, illetve a felsőfokú képzésre jelentkezésekor biztatta, támogatta, és ígérte, hogy sokat fog neki segíteni a házi munkában. Az utóbbi időben lazult a kapcsolatuk. A kis semmiségeken is összekaptak. A férje szabadidejében horgászni járt a város környéki vizekre. Mónika örült is a horgászásnak, mert legalább nyugodtan tanulhatott, vagy dogozhatott nem volt feszült a légkör. Attila buszvezetőként dolgozott, és sokszor este későn ért haza, vagy korán hajnalban a körjáráttal ment el. Egyre fagyosabb lett közöttük a légkör, egyre kevesebb idő volt a beszélgetésre. Ha valamit akartak közölni a másikkal, akkor levelet írtak egymásnak. Az egyik reggel Zoli fiuk dolgain összevesztek. Mindketten a másikat okolták a fiuk problémás viselkedéséért. Napokig kerülgették egymást. Az egyik este Attila nem érkezett haza. Nagyon megijedt, mert azonnal balesetre gondolt. Hívta a mobilján, de ki volt kapcsolva. Reggel a munkahelyén kereste a

férjét, de a kollégák megnyugtatták, hogy nem érte baleset. Csak délután tudott a főnökével beszélni, aki véletlenül kibökte, hogy egy hétre szabadságra ment. Azt hitte elment a szüleihez, de azok sem tudtak róla semmit. Ettől teljesen kiborult, a munkahelyén feszült ingerlékeny volt. A kollégái nem értették viselkedését. Vajon mitől változott meg ennyire? Nem is nagyon tudta mi történik körülötte. A gyerekek őt hibáztatták apjuk elmeneteléért. Az egyik nap mikor Mónika dolgozott Attila összekapott és elköltözött otthonról. Később kiderült, hogy összejött egy nálánál tizennyolc évvel fiatalabb nővel és hozzá költözött. Ismeretlenül is gyűlölte ezt a nőt, aki férjét elvette tőle. Két héttel férje elköltözése után, a vizsgák előtt este felé Mónika rosszul lett a munkahelyén. Korházba vitték. Rögtön megműtötték, mert egy hajszerű megpattant az agyában. Az intenzív osztályon tért magához. Első látogatója Anett volt. Szorongatta az anyja kezét, félt, hogy elveszíti. Mindkettőjüket fojtogatta a sírás. Másnap Zoli fia is benézett hozzá. Csak nézte az anyját, alig tudott szólni. Próbált férfiasan viselkedni, de nem nagyon sikerült. Láta rajta, hogy összeszedi minden erejét és távozás előtt csak annyit tudott mondani, hogy „Anya bocsáss meg!” és kisietett a kórteremből. Ez a három szó Mónikának nagyon jól esett. Szerette volna átölelni úgy, mint kiskorában mikor a nyakába csimpaszkodott. Péntek estére Eszter is hazajött a koleszból és első útja hozzá vezetett.

Egy kicsit lebénult a jobb oldala, de az orvosok biztatták, hogy rendbe fog jönni. Lázadozott az Isten ellen. Miért verte meg őt ezzel a betegséggel? Ha valóban Jó, akkor miért bünteti? Mi lesz vele? Mi lesz a gyerekekkel? Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kavargtak az agyában. A következő héten Anett egy fiatalemberrel ment be látogatni. Mint kiderült Bernát testvér volt az, akinek a hittan csoportjába jár. Anettnek „véletlenül” a folyosón dolga akadt és magukra maradtak a testvérral. Sokáig hallgattak, majd Eszter megkérdezte? Maga talán meg tudja mondani: miért vert meg engem az Isten? Biztos, hogy megverte? Szerintem sohasem kapunk annál nagyobb keresztet, mint amennyit elbírnunk-, mondta mosolyogva a fiatalember. A beszélgetést Anett érkezése szakította félbe. No ez is egy frázis volt –gondolta Eszter magában. Egyszer a fia Zoli azzal ált elő, hogy az apja is meg szeretné látogatni őt a kórházban. Mérgesen azt válaszolta, hogy „Ide be ne jöjjön” Még lenne képe ezek után

bejönni hozzá, -gondolta mérgesen magában. Zoli távozása után nagyon elgondolkodott azon, hogy ki is a hibás férjével való kapcsolatuk elromlásáért? A nő? Attila? Talán egy kicsit ő is? A következő alkalommal Anett és Zoli együtt látogatták meg. Mónika örömmel mutatta, hogy a bénasága a kezelésektől milyen sokat javult. Amikor a gyerekek mentek el kérték, hogy ha már ilyen sokat javult, akkor kísérje ki őket a folyosóig. Büszke volt erőfeszítéseire és lassan belekarolva Anettbe kicsoszogtak a folyosóra. Pár lépés után a kanyarban a férjével, Attilával találta szembe magát. A döbbenettől mozdulni sem bírt, csak néztek egymásra. Gyűlöletet és egyben szánalmat érzett férje iránt, aki nem tudott megszólalni, csak szemlesütve, gyűrötten némán ott állt előtte. Hosszú szünet után felnézett a férjére és észrevette, hogy fia Zoli mintha szemével biztatná az apját, aki elcsukló hangon csak annyit mondott: „Meg tudnál nekem bocsátani?” Mónika hosszú hallgatás után szárazon csak annyit mondott: „Most még nem!” A következő nap Zoli látogatta meg. Ki kísérte a folyosóig és ott a kanyarban ismét férjével Attilával találta magát szembe. Hallgattak, majd egymásra néztek, majd megint hallgattak. Végül Attila törte meg a csendet. Megérintette a kezét és kérdezte, még mindig nem bocsátasz meg? Mónikának eszébe jutott a Bernát testvérrel folytatott beszélgetése. Sokáig hallgatott majd ránézett a férjére és annyit mondott, hogy „Talán!” Attila megérintette a kezét úgy, mint régen az első találkozások egyikén. Aztán elmentek Zolival. Mónika visszament az ágyához lefeküdt és magára maradt gondolataival. Legközelebb mikor Anett meglátogatta mondta neki, ha Bernát testvérrel találkozik, mondja neki, hogy szívesen beszélgetne vele. Majd szól neki, mert úgyis jön nagyhéten a kórházba. Felkereste őt is Bernát testvér, a beszélgetés végén Mónika megtisztultnak könnyűnek érezte magát. A következő látogatáskor Zoli fia a szokásostól eltérően közlékenynek mutatkozott. Elmondta, hogy az anyja megbetegedése után apja hazaköltözött a szüleihez. Sokszor bejött Mónikához a kórházba érdeklődni állapota felől. Beszélt az orvosokkal, ápolókkal és Mónika testvéreinek adta ki magát. Az intenzíven az ágyához engedték, de később csak az ajtóból lesett be egy pillanatra. Húsvét után hazaengedték Mónikát. Férje Attila vitte haza és még aznap ő is hazaköltözött a szüleitől. A család minden tagja nagyon vigyázott rá. Odahaza Anett volt vele a legtöbbet. Iskola után sietett haza, igyekezett

mindenben kedvében járni anyjának. Anettnek anyja betegségek jutott eszébe először, hogy mi lesz, ha elveszti őt. Volt elsőáldozó. Amikor az anyja beteg lett, bement a ferences templomba és Bernát testvérrel hosszasan beszélgetett és imát kért az édesanyja gyógyulásáért. A feloldozás után a Szűzanya szobornál mondta el imáit meg azt is, amit a ferences atya adott neki. Vállalta, hogy ezt az imát minden nap elmondja az édesanyja gyógyulásáért. Mónika odahaza hamar erőre kapott. A kissé lebénult végtagok is szépen engedelmeskedtek már. Portörölés közben az Anett fiókját betolta és hátulról egy gyűrött kopott papír esett ki. Egy ima volt rajta. „Most segíts meg Mária, Ó irgalmas Szűz Anya, Keservét a bűnnek bajnak eloszlatni van hatalmad...”

Mónika nem tudta végigolvasni a lapot, mert sírva fakadt. Eszébe jutott, hogy mennyire sokat gondolkodtak annak idején Attilával azon, hogy megszülj-e Anettet, a harmadik gyereket. Akkoriban nagyon nehéz anyagi körülmények között éltek. Hálát érzett Szilás atya, ferences pap iránt, aki lebeszélte az abortuszról. Még most is emlékszik az egyik mondatára, amit derűsen mondott „Drága lelkem, ha Isten báránykát ad, akkor, legelőt is ad hozzá” És most pont tőle, a legkisebbtől kapja a legnagyobb odaadást, áldozatot, szeretet. Milyen igaza volt!

Kerekes László

Ha a Biblia lenne a mobilom

Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezelnénk, mint ahogyan a mobilunkat?

- ha mindig magunkkal hordanánk;
- ha mindig visszafordulnánk érte, ha otthon felejtettük;
- ha az ígérekre úgy néznénk, mint az SMS-ekre;
- ha ajándékként adnánk;
- ha vészhelyzet esetén elsőként ezt vennénk elő;
- ha úgy tekintenénk rá, hogy nem tudunk nélküle élni a mai modern világban.

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk. Összeköt Istennel, ezáltal is tudunk vele kommunikálni, aki, ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil?

Mert soha nem kell a térerő miatt aggódnunk, ugyanis Jézus Krisztus a kereszthalálával megteremtette a 100%-os lefedettséget az egész Földön és kiontott vérével aláírta azt a szerződést, mely örökre szól, és állja minden számlánkat, így ingyenesen hívható.

folytatva a 12. oldalon

a 11. oldal folytatása

Közérdekű telefonszámok nem csak a Biblia évére
Sürgős hívószámok:

Ha szomorú vagy, hívd a Jn 14-et!
Ha valaki cserbenhagy, hívd a Zsolt 27-et!
Ha termékenyebb szeretnél lenni, hívd a Jn 15 -öt!
Ha bűnt követtél el, hívd a Zsolt 51-et!
Ha aggódsz valami miatt, hívd a Mt 6, 19-34-et!
Ha veszélyben vagy, hívd a Zsolt 91-et!
Amikor Istent távolinak érzed, hívd a Zsolt 139-et!
Ha hitednek erősítésre van szüksége, hívd a Zsid 11-et!
Ha magányos vagy, hívd a Zsolt 23-at!
Ha keserű és kritikus lettél, hívd az 1Kor 13-at!
Ha szeretnél megnyugodni, hívd a Mt 11, 25-30-at!
Ha a világ nagyobbak tűnik Istennél, hívd a Zsolt 90-et!
Ha honvágyad van, hívd a Zsolt 121-et!
Ha imáid gyengék és önzőek, hívd a Zsolt 67-et!
Ha bátorításra van szükséged, hívd a Józs 1-et!
Ha depresszióba estél, hívd a Zsolt 27-et!
Ha elvesztetted a bizalmadat az emberekben, hívd az 1Kor 13-at!
Ha az emberek rosszindulatúnak tűnnek, hívd a Jn 15-öt!
Ha elcsüggedtél a munkádban, hívd a Zsolt 126-ot!

Figyelem!

Ezeket a számokat személyesen hívd, ne valamelyik asszisztensséddel hívasd! Minden vonal 0-24 óráig hívható. Kérem, oszd meg ismerőseiddel ezeket a fontos számokat!

Pelsőci Mária

Legyen minden családban Biblia!

A hazánkban legtöbb Bibliát forgalmazó Szent István Társulat, mely idén ünnepli fennállásának 160. évfordulóját, a Biblia éve alkalmából meghirdette a *Legyen minden családban Biblia!* elnevezésű programját. Ezt elősegítendő valamennyi szentírását (családi, szentkereszt, diák és hangzó biblia, nagy- és kisalakú újszövetség) féláron árusítja az esztendő folyamán.

A kiadványok megrendelhetők: Szent István Könyvklub Vevőszolgálat 1364 Budapest, Pf. 277 www.stephanus.hu

Kápolnánk története

Emlékezéseim gyermekkoromra nyúlnak vissza. Édesanyám sokat mesélt a bokrosi tanyavilág kis kápolnájáról. Sok éven keresztül a kis Kápolna előtt vitt el az az út, amelyik a bokrosi pusztára vitt. Az akkori emberek tele voltak Isten iránt érzett őszinte szeretettel. Gyalog jártak, megálltak egy-egy út szélén álló kereszt előtt, ha nem, akkor pedig keresztet vetettek az Úrnak. Nagyon sokszor elmesélte. Egy korai ködös reggelen megint arra vitt az útja, és megdöbbenve látta, hogy a kis kápolna összerogyott. Sokáig állt ott nem tudta, hogy mi is történt és ennek a valós mesének sírás lett a vége. Sajnos jött egy olyan korszak, hogy nem csak templomot nem lehetett építeni, de a vallásos embereket is üldözték. Ebben az időszakban a tanyavilág kellős közepén keletkezett egy kis falu pár utcányi házakkal. A kápolna összeomlása után a mai óvoda épületében volt szentmise minden hónapban egyszer. Később a felépülő új iskola egyik termében lehetett misét tartani. A hit utáni vágyakozás az embereket mindig összehozta, imádkoztak, énekeltek, ez adott nekik erőt, hogy nyugodt lelki erővel tudják végezni a rájuk bízott munkát. Azt tudjuk, hogy a Jó Isten nem a csillogást nézi, hanem az ember tiszta lelkét. Elmondhatjuk, hogy a bokrosiakat Isten a gondoskodásában megtartotta, lett egy imaházunk, ekkor már minden vasárnap volt szentmise. Aztán jött a bokrosiak életében egy olyan esemény, azt lehet mondani, hogy ennél szebbet átélni, és kívánni nem is lehet. 2001-ben Szent László napján lett felszentelve a közel kilenc-évig épülő templomunk. Azok, akik részt vettek ezen a jeles ünnepen elmondhatják: abban kivételes örömben részesültek, amit csak nagyon kevesen kapnak meg Istentől, ami egy igazi teljes búcsú volt a számunkra.

Sokan jártak a csodájára. Azt mondták: ennél szebb ajándékot már elképzelni sem lehet, amivel a jó Isten megajándékozta a bokrosiakat. Igazi gyöngyszeme lett a falunak.

Nagyon jó lenne, ha a Rózsafüzér egyik gyöngyszeme volna, összefogná az embereket, hogy szeretetben és békeességben élhessenek.

Azóta is szépül, egy-egy aprócska változás látható ha betérünk, vagy ha a szentmisén részt veszünk. Nagyon szép keresztelő kút kapott helyet a szentélyben, hála Istennek, ezt már meg értük. Csak azt kellene megérnünk, hogy minél több kis lélek legyen megkeresztelve templomunkban. Egy újabb kérésünket adta meg az Úr Jézus. 2008. február elején megérkeztek a

hiányzó padok a jobb oldali részre, nemsokára követi a bal oldali része is. Templomunkban is eljön az az idő, hogy a szentmisét bemutató atyával teljes részesei leszünk az Isten tiszteletnek azon részekkel is, ha le kell térdelni, akkor térdén állva dicsérjük Istent. Sajnos itt most egy kis úr keletkezett a lelkünkben. Akinek sokat köszönhetünk az Soós Dénes atya, akit az Úr a közelmúltban magához szólított, de ő tudja mind ezt, és most is közöttünk van. Könnyű örömről, háláról és szeretetről beszélni, ha valaki, vagy valakik a nehéz munkát elvégzik. Szeretnék köszönetet mondani a bokrosi hívek nevében mindazon egyháztanács tagoknak, akik ebben a nem egyszerű lebonyolítási munkában részt vettek, szívügyüknek tartották, hogy a Szent László templomban legyenek padosok. Áldja meg az Isten minden lépésüket, és áldása kísérelje útjukon.

Juhász Istvánné

Templombelső

Templomunk román építészeti stílusa megegyezik a 324. november 9-én felszentelt Lateráni Bazilika, - a pápa székesegyháza - építészeti stílusával, amely „Anyja és Feje” Róma és a világ összes templomának. A római bazilikák méltósága, művészi nagyszerűsége, anyagi értéke, történelmi nevezetessége, hitbuzgalmi jelentősége óriási magaslapon áll a mi templomunk felett. A monumentális példaképek szerény utánzata ez a viszonylag kisméretű templom, de ez az utánzat nagyon jelentős.

A templom külön szépsége a Mária-kápolna. Berendezésére 1941-ben nehéz gazdasági helyzetben gyűjtés indult, és a hívek igen szépen adakoztak. Az oltárt az Obenbauer-cég készítette, tölgyfából 1100 pengőért.

Az oltárra a Piéta szobrot Csanyi Forgó Józsefné, szül: Seres Erzsébet ajándékozta.

A Fájdalmas Szűzanya szobrának testmagassága ülőhelyzetben 100 cm, ami 10 cm-es talapzaton van. Az oltár a szoborral 1941-ben került felállításra. Érdemes megjegyezni, hogy Rómában a Szent Péter Bazilikában és a mi templomunkban is a Piéta a bejáratától jobbra található. A Fájdalmas Szűzanya oltára elé vasrácsot ajándékozott 1942-ben Donka Jánosné, özvegy Táborossy Jánosné és özvegy Vári Mátyásné.

*Ha vívod a harcot, térdelj le hamar!
Hulljon minden térdre, ki győzni akar.
Ha bánatnak nagyon, szintén térdre hullj!
Más eszközhöz te sose nyúlj.*

*Ha nyomor vesz körül, ne zúgolódjon szád,
de térdeiden mond el hálaadó imád.
A térdeiden nevelj, a térdeiden taníts,
a térdeidről ints, s ne fentről igazíts.
Példának vedd ebben a Megváltót magát,
Ki térdein vívta meg éretted a csatát.
Ki térdein harcolta meg az üdvösséged,
s térdein akar Ő is látni téged.*

forrás: Tóthné Horváth Anikó

Ha nehezek a terheid

Templomunkban február 16-án, szombaton az esti szentmise után folytatódott az a gyertyafényes áhítat, melyre legutóbb az adventi időszakban került sor. A teljesen kötetlen, a mai zene melletti elmélkedésen a résztvevők közel kerülhetnek Istenhez, aki képes lelki békét és örömet adni mindenkinek. A szervezők egy új kikapcsolódási formában próbálják a híveket, illetve katolikus hithez közelítőket megszólítani, ahol a rendezvény végén, igény szerint lehetőség van személyes beszélgetésre is.

A rendezvény szervezői továbbra is várják az érdeklődőket, melynek következő időpontjáról a templom előtt elhelyezett hirdetőről is értesülhetnek.

Bodorné Ternai Sára

Anyakönyvi hírek**Halottaink:**

özü. Kókai Istvánné - Bodor Erzsébet

özü. Gémes Jánosné - Szabó Mária

Pusztai Zsuzsanna

id. Sági György

id. Varga József

Kelemen Istvánné - Gutpintér Erzsébet

özü. Bori Péterné - Gulyás Erzsébet

özü. Szabó Antalné - Sági Viktória

özü. Szabó Farkasné - Oláh Terézia

Palásti István

Forgács Antal

özü. Szabó Józsefné - Juhász Ilona

özü. Szűcs Dezsőné - Samu Ágnes

Bertus Imre

Turi Sándor

özü. Kovács Istvánné - Kovács Mária

Deák Gyula

Varga Mihály

Sinkó Istvánné - Fái Julianna

Bene Mária

Kiss Andrásné - Óbester Mária

Szűcs Lajos

Gutpintér Istvánné - Bertus Etelka

Ujszászi Istvánné - Kukovecz Anna

Horváth Mihályné - Brindza Franciska

Góg László

Kispataki Sándorné - Bakai Margit

Sinkó Sándorné - Gyánti Erzsébet

Turi Mihály

Juhász Balázs György

Tarjányi János

Tápai Mihály

+++

A hit útján

Egy régi zsidó legenda szerint a rabbi reggel korán elment az imaházba. Amikor az imádság után hazaért, s nem látta a két fiát játszani az udvaron, rögtön megkérdezte a feleségét, hogy hol vannak a gyerekek. Az asszony egy történettel kezdte a választ. Néhány évvel ezelőtt eljött hozzád a legjobb barátod és két értékes igazgyöngyöt bízott rád, hogy őrizd meg azokat, amíg ő visszatér. Te pedig teljesítetted a kérését és gondosan vigyáztál a rád bízott gyöngyökre, amelyekhez hasonló szépségűt még sosem láttál.

Amíg te ma reggel az imaházban voltál, itt járt a barátod és visszakérte a gyöngyöket, én meg engedtem neki, hogy elvigye. Vagy talán mást kellett volna tennem? Micsoda kérdés? - szólt a rabbi. Mást nem is tehetél volna, helyesen cselekedtél. Ekkor az asszony bevezette őt a hálósobába, ahol a gyerekek aludni szoktak, leemelte a takarót az ágyról, amelyen ott feküdt a két fiú. Mindkettő halott volt. A rabbi sírva borult halott gyermekeire. A felesége pedig ezt mondta: Az Úrtól kaptuk mindkét gyermekünket. Úgy vigyáztunk rájuk, mint az Úr legdrágább ajándékára. Most az Úr eljött és visszavette őket.

Szeretteink vagy hozzánk közel álló személyek halála mindig nagy fájdalommal tölt el minket. Sokaknál a hit próbája is a halállal való találkozás. Lázár halála szintén szomorúsággal töltötte el testvéreit, Mártát és Máriát. A Jézus elé siető Márta szavaiban egy kis számonkérést is érzünk: „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!” Ha nem késlekedett volna Jézus, hanem azonnal indul, talán még meggyógyíthatta volna beteg barátját, Lázárt. De emellett ott van Márta szavaiban a remény is: „Tudom, hogy most is, bármit kérsz Istentől, megadja neked.” Igen, talán abban reménykedett, hogy az Úr feltámasztja testvérét, hiszen tudhatott arról, hogy korábban már történt hasonló a naimi ifjúval és Jairus tizenkét éves kislányával. És a csoda valóban megtörténik. Jézus a sírhoz megy és előhívja Lázárt. Kiszólítja őt a halál birodalmából, és új élettel ajándékozza meg őt. Fontos azonban, hogy most is és a másik két, imént említett esetben is csak a feltámasztottak földi életét hosszabbítja meg, s ez még nem az örök életre való feltámadás.

Horváth István Sándor

Lourdes-i jelenések százötven éves évfordulója

A világ leghíresebb zarándokhelye a dél-franciaországi Lourdes jubileumi éve az idei esztendő. Százötven évvel ezelőtt, 1858. február 11-én egy tanulatlan pásztorlánynak, Soubirous Bernadettnek a városka határában megjelent a magát Szeplőtelen Fogantatásként bemutató Szűzanya. A jelenések helyszínén csodálatos gyógyulások sokasága történt és történik ma is. Az első jelenés napját, február 11-ét II. János Pál pápa a betegek napjává nyilvánította. Erre az alkalomra minden évben üzenetet intéz Krisztus földi helytartója a betegekhez. Templomunkban hagyományt követve ezen a napon veszi kezdetét a Lourdes-i ájtatosság, amit kilenc egymást követő napon végeznek a hívek a Szűzanya szobra előtt.

Vízkereszt

Urunk megjelenésének ünnepe szorosan kapcsolódik a karácsony ünnepéhez. Karácsony napján azt ünnepeltük, hogy a láthatatlan Isten látható alakban jelent meg világunkban, emberként született meg a földön. Vízkeresztkor pedig, hogy az emberként világra jött Jézus Istenként áll a világ előtt. A szentmise keretében sor kerül ilyenkor vízszentelésre is, mely napot háromkirályok ünnepének is nevezünk.

Balázs áldás

Február 3-án ünnepeltük Szent Balázs püspök és vértanú emlékét, mely napon szolgáltatta ki az Egyház a Balázs áldást. A megszentelt két égő gyertya előtt megjelentekhez a pap imával szól:

Szent Balázs püspök és vértanú közbenjárására szabadítson meg téged Isten a torokbajtól és minden más bajtól. Az Atya, a Fiú és a szentlélek nevében, Amen, majd kezével áldást ad.

Hamvazószerda

A húsvétot megelőző negyvennapos nagyböjt kezdete, - hamvazószerda napja - ebben az évben február 6-ára esett. A nagyböjt a keresztények számára bűnbánati időszak, amely alkalmat ad a lemondásra, a hitben való elmélyülésre és kiengesztelődésre egyaránt, hogy méltóképpen felkészülhessünk Jézus Krisztus feltámadásának, a húsvétnak a megünneplésére. Mivel a vasárnapokat az Egyház nem számítja böjti napnak, a VII. század óta szerdai nappal kezdődik a nagyböjt, így hamvazószerdától húsvét vasárnapig a böjti napok száma éppen negyvenet tesz ki. Hamvazószerda abból az ősi hagyományból ered, hogy a hívők a vezeklés részeként hamut szórtak a fejükre, ami egyszerre jelképezi az elmúlást és a megtisztulást.

Ennek emlékét a mai napig őrzi a szertartás: az előző évben megszentelt és elégetett barka hamujából a pap ezen a napon - és nagyböjt első vasárnapján - keresztet rajzol a hívek homlokára, miközben ezt mondja: „Emlékezzél ember, hogy porból vagy és porrá leszel!”

Országos gyűjtés a katolikus iskolák javára

Hagyományosan február utolsó vasárnapján – idén február 24-én – Magyarország katolikus templomaiban a katolikus oktatási intézmények, iskolák javára gyűjtötték a perselypénzt. Az országos adakozás komoly segítséget jelent az anyagilag nehéz helyzetben lévő 329 katolikus intézménynek. Azok oktatási és nevelési feladatai támogatásához - a gyűjtés eredményeként - plébániánk 38.000 forinttal járult hozzá.

A szentföldi keresztények megsegítésére

A Szentszék kérésére nagyböjtben világszerte gyűjtést tartanak a katolikus templomokban a nehéz helyzetben lévő szentföldi keresztények javára. Magyarországon március 9-én, vasárnap adakoztak e célra a hívek. Plébániánk 19.000 forintot továbbított a püspökségre a kereszténység bölcsőjének helyszínén élő testvéreink segítésére.

Oktatás vagy nevelés

„Fiam, vasárnap szentmisére kell menned!”- ez hitoktatás - „Fiam, jöjj, menjünk szentmisére!” - ez vallásos nevelés.

A hitoktatás azt jelenti, megtanítom, hogy mit kell hinni és tenni, a vallásos nevelés pedig azt jelenti, hogy megvallom hitemet, és megmutatom, hogyan kell ezt tenni. A tanítás elhangzik, ellenben a példa vonzóvá válhat. Mutassunk példát!

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Január 20.

Fodor Eszter

Kiss Márk

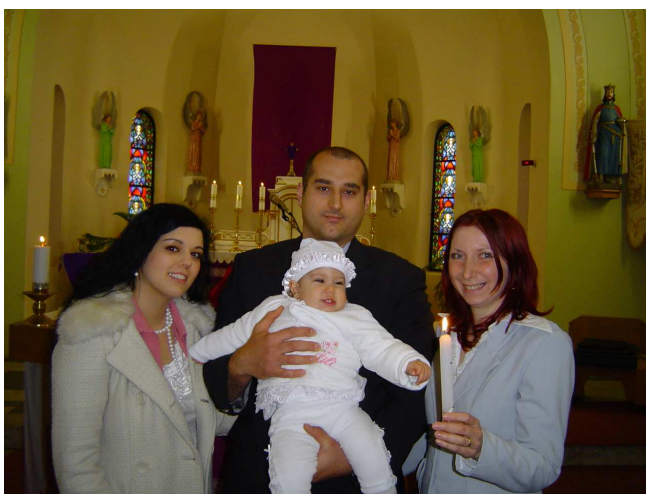
Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat. Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteléseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után. Várjuk azoknak a személyeknek, fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de hosszabb ideje nincs kapcsolatuk az egyházzal.

Március 16.

Forgó Zsolt

Vörös Lili

Csende Tibor

Elsőáldozás

Templomunkban az elsőáldozási szentmisére június 1-én vasárnap kerül sor. A jelenleg is tartó felkészülésre tíz gyerek jelentkezett, hogy ők valóban részesülhetnek-e ebben a szentségben, az attól is függ, hogy részt vesznek-e a rendszeres felkészülésen és a vasárnapi szentmiséken.

Katolikus bál Csongrádon

A farsangi időszak első szombatján, január 12-én került sor a csongrádi plébániák összetartozását is jól kifejező I. Csongrádi Katolikus Bálra. A Művelődési Központ - Magyar Király Szálló - dísztermében résztvevő mintegy százötven fő bálozó előtt a helyi Kossuth Lajos Általános Iskola diákjai mutatták be, Andersen: „A kis gyufaárus lány” című mesejátékát. A szép, de szomorú történet jól rávilágított a napjaink keresztényi segítség és az egymásra való odafigyelés szükségességére. A megnyitó előtt - szintén az iskola diákjai által előadott - palotás táncra került sor, mely méltán vívta ki a jelenlévők elismerését.

A bál jó hangulat megteremtéséhez egyaránt hozzájárult Janes Zoltán plébános bevezető köszöntője, majd a Szeged-Csanádi Egyházmegye püspökének Dr. Kiss-Rigó László megyés-püspök úrnak a megnyitójában elhangzott gondolatai. A hagyományteremtést is szolgáló rendezvényen a tombola sorsolásából befolyt összeget a résztvevők a Nagyboldogasszony templom világításának korszerűsítésére ajánlották fel, melynek megvalósítása már folyamatban van.

Februári fánksütés

A plébánia aktivistái és a szülők segítségével idén is megrendeztük a farsangi készülődést. A gyerekek segítettek a fánk sütésében, farsangi díszeket és álarcokat is csináltak, valamint nagy kedvvel készítettek könyvjelzőket, igekártyákat a szülőknek és a nagyszülőknek. Annak, aki nem érzett elég kreativitást magában még mindig volt lehetősége az egyéb játékokra. Volt, aki ping-pongozott, de volt lehetőség kinti focira is. Tavaly ez a rendezvény városi szintű volt, idén viszont úgy láttuk a plébániánk hittanosai meg fogják tölteni a konyhát és a könyvtár szobát.

Így is történt. Ezen felbuzdulva, elhatároztuk, hogy hetente egyszer klubnapot tartunk a hittanosoknak, ahol sütnénk, főznénk, ping-pongoznánk, számítógépes játékokkal játszánk, a jó idő beálltával pedig kint lennénk a templom kertben, vagy kimennénk a Tisza gátra. Az a tapasztalat, hogy a gyerekek szívesen járnak hittan órákra, és ahhoz, hogy a plébánián otthon érezzék magukat szükség van ezekre a kötetlen találkozásokra, együttlétekre. Bodorné Ternai Sára

Január 22.

A kézirat szerint Kölcsey Ferenc 1823-ban ezen a napon fejezte be a Himnusz megírását. Erre az eseményre emlékezve - a Magyar Kultúra Napja alkalmából - a plébánia könyvtárában egész napos felolvasást tartottunk Wass Albert műveiből.

Kedves Hívek, Kedves Olvasóink!

Várjuk az érdeklődőket a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő:

Szombat: 16.00 - 17.00

Vasárnap: 10.00 - 11.00

Kereszt és feltámadás*Út, igazság, élet*

Húsvét. A népi hagyományok szerint a tavasz, az újjászületés ünnepe. Virágzó barackfák, méhek zsongása, friss tavaszi szellő. Körülöttünk gyermekek csacsogása, a fákon madarak énekelnek. Újra süt a nap.

Húsvét. Nekünk keresztényeknek nemcsak a természet megújulása. Nekünk szabadság, új esély. Nekünk élet, nekünk megváltás. Krisztus él. Ma is él. Nem történelmi távlatokból elősejlő alak. Nem egy letűnt kor maradványa. Jézus Krisztus a mi megváltónk. Ő a mi életünk. Neked is, nekem is. Legyőzte a halált. Nem maradt a sziklasír rabja. Új életre kelt és új életet ad mindazoknak, akik kéri Őt. Megfizette az árát. Életét adta értünk, érted. Érted? Meghalt, de ma is él.

Kereszt és feltámadás.

Mindannyiunk sorsa az övé. Nincs más út. Ő az egyetlen, és amit Ő élt elénk. Oly sokszor roskadozunk terheink alatt. Úgy érezzük, már nem bírjuk tovább. Sokszor hangzik el a mi lelkünkben is: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Hol vagy Uram, amikor szenvedek? Miért engedted meg ezt? Senki nem kerülheti el ezeket a keserű órákat. Egyszer mindannyiunk életében eljön az a sötét éjszaka. Akkor halld meg válaszát: Ott vagyok benned. Vele együtt szenvedek, ahogyan velem együtt szenvedett az Atya. Azokban az órákban is kitartva, megismerhetjük az igazságot. Isten Fia eljött, hogy vállalja az én gyengeségemet, az én bűneimet. Vállalta az emberi lét minden fájalmát, hogy soha ne legyek egyedül szenvedéseimben. Aki ezt megérti abban már győzött az élet. Ha már megtapasztaltad, hogy Krisztus jelen van fájdalmaidban, akkor elindultál a gyógyulás útján.

Így lett a kereszt, ez a szörnyű bitófa, a mi reménységünk jele. Ha megértjük nagypéntek titkát, felszabadul lelkünk terheitől, magányától. Könnyűnek és boldognak érezzük magunkat, hisz már tudjuk Isten visszavonhatatlanul bizonyítékát adta irántunk érzett szeretetének.

Ha megértjük a Kereszt titkát, akkor már ott él bennünk a Feltámadott Krisztus.

Tavaszi napsütésben énekelnek a madarak, és örömujjongásban tör fel belőlünk is az új élet dala: Krisztus feltámadott! Alleluja!

Tóthné Horváth Anikó

„A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek, nyugodalmat lelkenek. S ott talállak ó Szűz Anya, fájdalom közt bágyadozva, tőr veré át lelkedet.”

Isten megbocsát, Isten hazavár

Húsvétra történő felkészülésünket segítette főtisztelendő Laczkó Ferenc kisteleki plébános, aki március 7-8-9-én lelki gyakorlatot tartott templomunkban. Bevezetőjében személyes élményeként számolt be róla, hogy több, egykor és ma Csongrádon szolgáló paptestvére plébániáján kezdte papi szolgálatát. Nagyböjti elmélkedése között kiemelten foglalkozott a megtisztulás szükségességével, az Istentől kapott szeretet viszonzásával. Nem vagyunk egyedül, amit ki is kell mondanunk, az életünket egészében -a kezdetétől a végéig - kell nézni. A szentségekhez való járulásunk, a tízparancsolat szerinti életünk legyen alapja a mai gyerekek nevelésének is, ami a legbiztosabb befektetés az időskori életünkre. A Szent Istváni örökség megtagadásaként érzékeltette, hogy sajnós az igazmondás a társadalomban elvesztette a realitását, nem divat. Szeresd templomod, mert ott dobog a közösség szíve, ami egyben azt is hirdeti, hogy hiszünk Istenben. Bátorított minket, hogy gyarapítsuk és védjük meg ne csak a lelki, de az egyház anyagi értékeit is, mert a küzdés mindig meghozza a célba érés örömét.

Keresztút - Március 14.

Elődeink emlékére...

Folytatva sorozatunkat, ezúttal Szedlacsek István apátplébánosra emlékezünk, születésének 130. évfordulója kapcsán idézünk fel életútjából.

1878. január 16-án Pásztón született. Középiskoláit Losoncon és Vácon, a teológiát a váci papnevelőben végezte. Pappá 1900. június 24-én szentelték. Csongrádon 1919-ben, a város XXIII. plébánosaként kezdte áldásos tevékenységét. Érkezésekor a hosszú háború után az oláh megszállás óriási gazdasági kárain is túltett a valláserkölcsei hanyatlás, ami a hajdan hitbuzgó, őseink vallásához lelkesedéssel ragaszkodó csongrádi népet is kiforgatta vallásos életéből. A háború előtt minden vasárnap kicsinek bizonyult a csongrádi templom, de bizony a háború után és a megszállás alatt sokszor üres padok tátongtak, mert az emberek nem merték otthagyni a tanyájukat. A kubikosokból álló elszegényedett réteget megfertőzte a szociáldemokrácia eszméje. Nem a népjólét, a társadalmi felemelkedés, hanem az ezzel járó ateizmus és egyházellenesség jellemezte az itt élő emberek többségét. Sürgető feladat volt tehát ennek megállítása és az „eltévedt nyáj visszatérítése az ősi akolba”. 1923-ban vette kézbe a gróf Károlyi Sándor és neje Göncruszkai gróf Korniss Klarissze iskolaalapító alapítványát, amely itt a Piroskavárosban rendelkezett egy apácák

által vezetett leányiskola és öregek szociális otthona létrehozásáról. Klebelsberg Kunó kultuszminiszter rendelete lendületet adott az alföldi nép iskoláztatásának, ugyanakkor Hanauer Árpád István váci püspök célul tűzte ki a népes plébániák felosztását. Szedlacsek István ezen helyzetben nagy buzgósággal és rátermettséggel felvállalta e nem mindennapi feladatot. Pénzt, támogatást szerezni akkor sem volt könnyű feladat. Jótékonyági hangversenyt szervezett, pénzügyi manőverezést végzett - az addig forgalomban lévő korona helyett pengő lett -, az adományként kapott telek cseréje mérséklte, telek cseréje búzáért, búza eladása, hitelek, kölcsönök saját nevére történő felvétele, stb. Személyes kapcsolatait is felhasználta az eljárások hivatalos ügyeiben, mind az iskola, templom, kolostor építés érdekében. A fuvardíj kiváltására máig emlegetett „téglás körmeneteket” szervezett. A hívek 1-2 téglával a kezükben, akinek volt: talicskával, kocsival imádkozva, énekelve vitték a téglát a gyártól az építkezéshez. Ez az építkezés egybeesett a nagy gazdasági válsággal. Nagy volt a munkanélküliség, a pénzhány, a szegénység, a nyomor. Vörhenyjárvány söpört végig a városon. Ebben a helyzetben épült fel a templomunk, aminek felszentelése 1930-ban történt.

Vallotta, hogy a templom működésének feltétele a saját pap. Szedlacsek István a Szent Ferenc Rendjének szerzeteseit látta legalkalmasabbnak Piroskaváros népének lelki szolgálatára. Ehhez a célhoz kolostor kellett. Újabb építkezés. Az építkezés anyagi támogatására Faragó Antalné, sz. Bagi Ágneset kérte meg. Amíg az építkezés tartott, a ferences szerzeteseket és a csongrádiakat hozta közel egymáshoz. Országos híré ferences népszónokokat hozott Piroskavárosba. Ennek olyan sikere lett, hogy ettől kezdve a nép kívánta a ferencesek letelepedését. 1936-ban mindez megtörtént. Az új plébániai intézmény létesítésének létrejöttében megállapodott Szedlacsek István plébános és Hermann Hermenegild ferences tartományfőnök. Ezen egyházi intézmény együttes létrejöttével meghatározta Piroskaváros életét. A katolikus valláson alapuló iskolai nevelésre máig hálás szívvel emlékeznek a volt diákok. Az itt megfordult ferences atyák a lelki, a kulturális, a sportéletben maradandó, máig ható értéket hagytak maguk után. Az apátúr a nagy mű befejezése után is tovább szolgálta Piroskavárost a zárdaiskola igazgatójaként. 1944. október 8-án a háború frontja elől Pestújhelyre, a helyi plébánoshoz menekült.

A menekülés közben szerzett betegségébe október 11-én, 68 éves korában belehalt, temetési szertartását 14-én dr. Pétery József váci püspök végezte. Emléke megőrzésére az év második felében ünnepséget szervezünk.

Révész József

Virágvasárnap

Húsvét ünnepe igazán az ünnep előtti vasárnapon kezdődik, amikor Jézus felmegy Jeruzsálembe. Itt a nép, mely az ország minden részéről összegyűlt, hogy az Egyiptomból való szabadulás emlékét ünnepelje (zsidó húsvét), hozsannát (dicsőítést) kiáltva, kezében pálmaágakkal, lába elé ruháit leterítve köszönti. E napot nevezzük Pálma-vasárnapnak, magyarul Virágvasárnapnak, amit az úgynevezett Nagyhét követ, mely minden napjának meg van a maga sok hagyományt ápoló, mély értelmű gazdag szertartása.

Virágvasárnap templomunkban is erre az eseményre emlékezve, barkaágakkal a kezünkben vonultunk be a szentmisére.

Mit ünnepel az Egyház e napokban?

Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének művét, amelyet az Isteni hatalom nagy jelei mutattak meg előre az Ószövetség népének, Krisztus, az Úr beteljesítette, szenvedése, kereszthalála, feltámadása és dicsőséges mennybemenetele által. A Nagyhét szertartásaiban megjelenik az Ószövetség és az Újszövetség húsvétja, mely egymást átjáró, magyarázó történeti és liturgikus tény, amit együtt ünnepel az egyház.

Húsvét időpontjának meghatározása

A niceai zsinat döntötte el 325-ben. A kiszámítás fő elve az volt, hogy az mindig vasárnapra essen. Húsvétot a keresztény számítás szerint a tavaszi napéjegyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnapon kell tartani. A tavaszi napéjegyenlőség időpontja március 21., ebben az évben az azt követő teliholdé pedig 22., ezért esett ilyen korai időpontra a kereszténység legnagyobb ünnepe.

Nagyheti szertartások

Nagycsütörtök:

17.00 Szentmise az Utolsó vacsora emlékére, utána virrasztás

Nagy péntek:

16.00 Jeremiás siralmi

16.30 Keresztút

17.00 Az Úr szenvedésének ünnepe

Bokroszon:

15.00 Keresztút

Nagyszombat:

09.00 – 09.30 Zsolozsma

09.30 – 17.00 Egész napos Szentségimádás

19.00 Húsvéti Vigília, Krisztus feltámadása (tűzszenvelés, vízszentelés, húsvéti örömeinek, szentmise és feltámadási körmenet)

Húsvétvasárnap:

09.00 Szentmise

Bokroszon:

15.00 Szentmise;

Feltámadási körmenet

Húsvéthétfő:

09.00 Szentmise

Örömről is jelenti

A húsvéti gyertya a feltámadt Úr Jézust jelképezi, mint ahogyan minden gyertya az oltáron a szertartások alatt. A gyertya világít és melegít, mint ahogyan Jézus megvilágítja szent tanításával a lelki sötétséget, a szeretete megvalósításával pedig boldog érzést hoz a világba.

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá, és színesebbé tételéhez. Továbbra is várjuk íásaikat és észrevételeiket lapunkkal kapcsolatban, melynek következő száma terveink szerint július elején jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt íásaikat június 25-ig juttassák el részünkre.

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József plébánia és a Bokrosi Szent László templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal, 450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felölös kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztjosefplebania@csongrad.hu

Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében